

Voor uw belangstelling en medeleven betoond bij het overlijden van mijn vrouw, onze moeder en oma danken wij u hartelijk.

Jo Kuijlen, kinderen en kleinkinderen

*Met je ogen en met gebaren
sprak je met ons de laatste jaren.
Wij begrepen jou toch o zo graag
maar of dat lukte
blijft steeds de vraag.*

Johanna Catharina Uitdehaag

Geboren te Nispen
Overleden te Ossendrecht

2 juni 1915
7 november 2005

Als oudste dochter opgegroeid op de boerderij van haar ouders te Nispen was zij voorbestemd een echte boerin te worden. Dat haar bestemming Woensdrecht zou zijn, voor die tijd toch wel een afstand, was niet zo vanzelfsprekend.

Jo en Jo streken neer aan de Nederheide en startten een gezinnetje. Geaccepteerd worden in de hechte boerengemeenschap van Woensdrecht, als *relatieve vreemde*, kostte tijd en inspanning. De toekenning van een oorkonde als leverancier van de hoogste kwaliteit melk, was een erkenning van haar gedrevenheid en toewijding aan het boerenwerk, waar zij met recht trots op was.

Als een echte boerin was zij de "baas" in huis, belast met de opvoeding van de kinderen, maar ook meewerkend in de stal en op het erf. Een rijk gevuld en druk leven.

Toen de kinderen het huis uit waren, kwam er meer tijd om aan andere zaken aandacht te besteden.

Dat haar wereld niet beperkt bleef tot de veilige omgeving van

de boerderij blijkt wel uit hun reis naar Afrika waar de oudste zoon werkzaam was, later gevolgd door bezoekjes aan Denemarken en Noorwegen.

Ondanks het feit dat de kinderen uiteindelijk niet naast de deur woonden, had zij ook een fijn contact met hen en de kleinkinderen. Regelmatige bezoekjes, uitstapjes, oppassen bij hen thuis en zo nu en dan een logeerpartijtje op de boerderij.

De tuin werd haar trots en vele uren werden daar in doorgebracht. Ook in het verenigingsleven liet zij zich niet onbetuigd. Ze genoot van de diverse activiteiten met de boerinnenbond, en was als handwerkster veelzijdig, van haken en breien tot stoelenmatten. Met de fietsclub werd de wijde omgeving verkend en menig kilometer afgelegd, kortom veel sociale contacten, zodat zij nooit om 'n praatje verlegen zat.

Het noodlot bepaalde echter dat zij na een herseninfarct juist in dit aspect zwaar werd getroffen. Het niet meer op een "normale" manier kunnen communiceren is een handicap die verstrekkende gevolgen heeft en leidde onvermijdelijk tot een isolement dat steeds groter werd. Toen ze daar bovenop ook nog halfzijdig verlamd werd, was de afhankelijkheid van anderen compleet. Voor iemand die altijd zelf met woord en daad voor anderen klaar stond, was dit een onvoorstelbaar zwaar gelag. De goede verzorging in Mariahove en oprechte aandacht van verzorgsters, andere medewerksters en vrijwilligers waardeerde ze enorm en daarnaast wist ze ondanks haar ziekte haar bijzondere persoonlijkheid vast te houden.

Zij heeft nu de rust gevonden waar zij al vele jaren naar verlangde. Lieve vrouw, moeder en oma rust zacht.